

TANGO FOR TRE

av John Chapman og Dave Freeman

Trøndelag Teater 88-89
TEATRET
Theatercaféen

TANGO FOR TRE

av John Chapman og Dave Freeman

Originaltittel «Key For Two»

Oversatt av Else Michelet

Regi
Scenografi og kostymer
Masker og parykker
Lys

Rita Abrahamsen
Alistair Powell
Sissel Grønlie
Oddvar Brønstad

De som er med:

Gordon
Harriet
Alec
Anne
Richard
Magda
Mildred

Bjørn Sothberg
Mona Jacobsen
Hallbjørn Rønning
Hilde Olausson
Arne O. Reitan
Helga Wendelborg
Kine Bendixen

Musikken er arrangert og innspilt av Ivar Gafseth

Inspisient/tekniker
Sufflør
Foto fra prøvene
Program
Ansvarlig utgiver
Forlag

Erik Johansen
Bente Kavli
Roar Øhlander
Sigurd Aarvig
Otto Homlung
**Nordiska Teaterforlaget/
Edition Wilhelm Hansen**

Dekorasjon og kostymer er produsert i teatrets egne verksteder. Fotografering og lydopptak under forestilling er ikke tillatt.

PREMIERE I THEATERCAFEEN 9. NOVEMBER 1988

HVORDAN SKRIVE EN FARSE (Hvis du er nødt)

av John Chapman og Dave Freeman

dampet på sine sigarer og de mindre velstående ventet på å kaste seg over stumpene. Vi møttes idet våre fingre ble tråkket på av den samme hælen.

Det var berusende tale vi lyttet til den kvelden, da kremen av britiske intellektuelle diskuterte aspekter ved moderne teater generelt – teater i mørket – teater på et høyt nivå – teater på et lavt nivå osv. De snakket henført om innflytelsen Ibsen hadde på Shaw – Shaw på Virginia Woolf – Woolf på Hollander, og klokka elleve var det klart for to frustrerte farseforfattere at ingen av de tilstedeværende kom til å

miste buksene og at ingen dør plutselig ville åpnes og åpenbare en ung kvinne i negligjé eller en krypende, stammende, utro ektemann.

Vi tømte sherryglassene og begav oss over til en italiensk restaurant like ved, der vi etter et overdådig måltid bestemte oss for å samarbeide om en farse – om ikke annet så for å få penger til å betale regningen.

På en gylden, solrik septemberdag i 1980 begynte vi arbeidet. Uheldigvis var den altfor varm til at vi

Det var et tilfeldig møte som brakte oss sammen. Vi møttes i et overfylt lokale. De tilstedeværende var dramatikere, og anledningen var 150-årsjubileet til teaterforlaget Samuel French. Hensikten var å samle flest mulig av Storbritannias nålevende dramatikere – mens de fortsatt kvalifiserte til en slik betegnelse. Enkelte grensetilfeller smøg seg langs veggene, men luften var fylt av sprudlende veltalenhet og tykk av tobakksrøyk, siden de mer velstående dramatikere

kunne konsentrere oss om skuespillet, men etter to uker med anekdoter og gamle minner hadde vi funnet en tittel. Det var en tittel det virkelig var verdt å huske. Vi husker ikke her og nå hva den var, men vi er sikker på at vi ville gjenkjenne den hvis vi noen sinne kom over den igjen. Omtrent på samme tid skiftet været og det ble altfor kaldt til å konsentrere seg. Men vi kjempet videre og fant et slående originalt opplegg til en farse. En som ingen hadde funnet på før. Men det passet ikke til tittelen, og et eller annet måtte vike. Vi fant at det måtte bli oss, og vi skiltes for å ta fjorten dagers ferie. Her må det innskytes

at de fleste hoteller på kysten har spesielle rabatter for overarbeidete dramatikere i slutten av november. På den tiden er strendene øde, og man slipper å menges med andre badegjester. Heller ikke blir tankene distraheret av bikiniklede kvinner.

Etter en uke eller to til sengs for å komme seg etter ferien, var vi klare for å møtes igjen og begynne arbeidet på alvor. Ideene ble kastet omkring og gransket nøye av vår tilsammen femti år lange erfaring med å skrive komedier. Sett i dette lys ble ideene våre ubønnhørlig avslørt som enten — A: Gjort før. B: Gjort to ganger før. C: Rett og slett idiotisk. Plutselig

snudde lykken seg og vi fant en intrigue som hadde alle disse tre komponentene i seg, og vi visste vi var i ferd med å gjøre noe stort. Hvis bare ikke julehøytiden hadde inntruffet, hadde vi hatt en rimelig sjanse til å skrive det. Og da vi møttes igjen, hadde vi glemt hva handlingen gikk ut på, og alle våre notater var forsvunnet — antakelig brukt som innpakkingspapir.

1981 opprant med en uvanlig stor flora av regninger, kontoutskrifter, skjemaer for merverdiavgift og henstillinger fra kemneren om å godta hans plan for inn drivelse av gjeld. Dette var sporen vi trengte. Etter

et raskt takkebrev til finansministeren for inspirasjonen han gav oss, var vi i gang. Ved utgangen av februar var vi ferdige, og i begynnelsen av april var skuespillet ferdig.

Det er vårt ærlige håp at denne vitenskapelige analyse av hvordan vår nyeste farse ble til, vil hjelpe mang en ærgjerrig ung dramatiker til å oppgi dette skammelige og simple liv til fordel for en mer respektabel profesjon — som f.eks. politikk, medisin eller resirkulering av avfallspapir. Hvis det siste er løsnin gen, kan du gjerne begynne med denne artikkel.